

İyi Akşamlar,

Bu akşam Marmara Üniversitesi'nden sevgili Elif'in ilk YİBO projesinin izlenimini sunuyoruz... Tüm gönüllülerimiz gibi sevgili Elif de son derece fedakardı... Ancak bunun ötesinde Elif'i özel kılan onun da 8 yılını YİBO'da geçirmiş olması...

Bu hafta sonu Boğaziçi Üniversitesi'ndeki gönüllülerimizin düzenlediği konserde Erkan Oğur-İsmail Hakkı Demircioğlu YİBO çocukları için söylerken aynı saatlerde ILKYAR gönüllüleri Antalya Gündoğmuş YİBO'da YİBO'lu güzel çocuklar için konser vermekteydi... -Gündoğmuş'luların en çok üzüldükleri konu kendilerinin Gündoğdu ile karıştırılmasıymış. Halbuki biz 1936'dan beri ilçeyiz... O kadar çok kaybımız oluyor ki deyip hikayeleri anlatıyorlar...

Gündoğmuş'un yanı sıra Konya Derebucak YİBO'da da pazar günü etkinliklerimizi gerçekleştirdik... Birbirinden güzel YİBO'lu çocuklar ve fedakar öğretmenleriyle beraber olduk... Her iki okulun anı kitabı Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümünde görevliyken önceki dönem yaşamını yitiren Dr. Ali Vahit Şahiner adına kuruldu. Bölüm arkadaşlarına, mezunlarına ve öğrencilerine çok teşekkür ediyoruz...

Projenin destekçilerine Yapı Kredi Yaşam Sigortaya, Yurtiçi Kargo'ya çok teşekkür ediyoruz...

Saygılarımızla,
ILKYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

BU OKULDAKİ EN GÜZEL GÜNÜMÜZ

Bu sabah biraz geç kalktım ve hemen saatime baktım, acaba etkinliğe geç mi kaldım diye. Hemen kalkmaya başladım ve işte o zaman anladım projenin bittiğini. Geçirdiğim bir haftanın bütün sabahları gözümün önüne geldi. Bir günün kıymetini galiba şimdi anladım.

Eğer bugün dün olsaydı erkenden kalkacaktım, erkenden kahvaltı yapacaktım ve erkenden bir sürü parlayan gözle karşılaşacaktım... Geçmişimi ne kadar da özlemişim.. Galiba mektup yazma sırası bana gelmişti ve de anlatılanları hatırlama zamanı geldi. Şu an 13 şubat pazar gününden itibaren o çocukların bana anlattıklarını, öğrettiklerini hatırlama zamanı..

İlki Şanlıurfa Birecik'te Çiftlik köyü ilköğretim okuluydu. Bizi çiçeklerle karşılamışlardı ve onlardan almış olduğum nergizi hala saklıyorum. Birinci sınıflara girmiştim ve oldukça cıvıl cıvıl çocuklarla karşılaştım. çok cana yakınlardı. Köy okulunda olmalarına rağmen çok bakımlıydı, YİBO'lara göre.



İkinci olarak Harran YİBO'ya gittik ve hala aklım orda kaldı. Sabah okula geldiler, okulun bahar sömestrinin ilk günüydü, annelerinden yeni ayrılmışlardı. Hepsinde bir hüznün... Bu hüznün bana çok tanıdık geliyor. Daha sonra yaşlarından çok daha büyük göstermeleri ... İşte benim canımı en çok yakan da bu halleriydi. YİBO'daki tüm çocuklar ailelerinin yanlarına gittiğinde çalışıyor ama o minikler köylerinde nasıl çalışmışlarsa artık aşırı derecede bir yorgunluk bir yıpranmışlık vardı üzerlerinde. Program boyunca çeşitli mektuplar aldım ama beni en çok etkileyen Harran YİBO'daki 2A sınıfındaki bir kardeşimin mektubuydu, çünkü içlerinden en yıpranmış gözükene oydu. Mektubu 2-3 satırlık ve sadece mektup sonunda ki adını okuyabildim.

Gün boyu eğlenipte gün sonunda birinci sınıfların "evimizi özledik" diyerek ağlaması beni mahvetti.

Aklıma kendi çocukluğum geldi. İlkokuldayken bir keresinde köyden gelirken annem bana kuru üzüm bırakmış. Ama poşete değil de kendi eteğinin parçasına sararak bırakmış. Okula gelince eşyalarımı karıştırınca görmüştüm bana göndermiş olduğu üzümün kendi eteğinin bir parçasıyla

gönderdiğini. Hemen üzümü kaybedip o etek parçasını yastığımın altına saklamıştım. Her gece ona sarılarak yatıyordum.

Akşama kadar gülen, oynayan, cıvı cıvı çocuklar akşam olunca ağlamaya başladılar. Aile nedir? Ne zaman akla gelir? Neden oyun oynarken değil de akşam karanlığı çökünce aklımıza geliyorlar? 7 yaşındaki bir çocuğun ailesinden uzakta akşam karanlığında tek başına kalması çok büyük bir haksızlık değil mi? Veya hasta olduğunda revirde tek başına kalması... annesi tarafında üzerinin örtülüp iyileştirilmesi gerekirken revirde tek başına kalması... Harran YİBO'daki yurt çok konforluymuştu. Ellerinden ve üzerlerindeki kıyafetlerinden anladığım kadarıyla kendi şartlarında ulaşamayacakları imkanlar sunulmuştu onlara. En azından kendi adıma konuşacak olursam, benim evime göre oldukça konforlu bir yurttu. Ama akşam olunca miniklerin ağlaması bizim dünyanın en konforlu, en güvenli yerinden; anne kucağından mahrum kalışımızın isyanıydı. Evet tek kurtuluşumuz okumak ama bedeli niçin bu kadar ağır? 15 yıldır ailemden ayrıyım ve kendimi ne zaman bir kenara çeksem o aile özlemi hep içimi acıtıyor.



İkinci YİBO'muz Suruç YİBO'ydu. Suruç YİBO'da öğle yemeğinde bir başka kardeşimle tanışım. Bana büyük bir coşkuyla birinci dönem takdir aldığını anlatıyordu. Hangi derse ne kadar çalıştığını anlattı ve son olarak "Abla biliyor musun okula 4 ay geç başladım ama başardım takdir almayı." dedi. O an kendimden geçtim. Az önce duyduğum kardeşimi artık dinlemeye başlamıştım. "Nasıl yani ablacığım neden 4 ay geç başladın?" diye sorduğumda ise "Abla pamuk tarlasında çalışıyordum, aileme yardım etmek zorundaydım, ürünler kalkmamıştı, ondan dolayı okula gelemedim." dedi. Yani o, aralık sonunda okula başlamıştı ve ocak sonunda takdirini alıp gitmişti. Sadece son sınavlara girebilmiştir. Kendimi düşündüm. Eğer bir dersi kaçırsam o derse adapte olamıyorum ve birkaç defa daha devamsızlık yaptığım takdirde o dersten kalıyorum. Peki neydi onu bu başarıyı getiren? Yine o, anlatmaya başladı. "abla sene başında kendime söz verdim, bu dönem takdir alacağım diye. Yılmadım, inandım, çalıştım, azim edip başardım. Geçen yılda okula 2.5 ay okula geç gelmişim ama teşekkür almıştım. Geçen yıl o kadar azimle çalışmamışım ve azim etmemişim demekki geçen yıl teşekkür aldım bu sene takdir aldım." dedi. Abisinden bahsetti. Abisinin dersleri çok kötü olduğu için babası üzerinde çok fazla baskı uyguluyormuş, derslerinde başarılı olması için.



Yine Suruç YİBO'da 1A'ya etkinliğim vardı. Bir tane öğrencim hiç Türkçe bilmiyordu. Onu da oyuna katmak istiyordum. Çünkü maalesef dışlanmışlık hissi insana hep hata yaptırıyor. Sınıftaki oyunu arkadaşların yardımıyla söylediklerimi çevirdirterek oyuna dahil edebildik. Aynı sınıfta oyun oynadıktan sonra resim yaptırmak istedik. Resmin konusu "en büyük hayaliniz nedir?" di. Kimisi araba, okul, çanta, çiçek... dedi. Birisi bana geldi ve "benim hayalim baba" dedi. Durdum ve o an ne tepki vermem gerektiğini anlayamadım. "Tatlım babanı mı kaybettin?" diye sordum. "evet" yanıtını verdi. "Peki öyleyse bana ileride nasıl bir baba olmak istiyorsun'un resmini yapabilir misin?" diye sordum. Olur dedi ve yapmaya başladı resmini. Resmi pekte güzel olmasada güzel bir aile tablosu çizip getirdi. Aynen hayalini kurduğum aile tablosu gibi. Babanın elinde çanta, anne evde çocuğunun elini tutuyor... Çocukluğumda reklamlardan beni en çok etkileyen ve içimi burkan sana reklamıydı. Reklamda anne mutfakta kızıyla birlikte güle oynaya yemek yapıyorlar, akşam oluyor baba elinde çantasıyla işten eve geliyor. Gülerek ve şakalaşarak yemeklerini yiyorlar. Yaşadığımız coğrafyalar, iller, aileler ne kadar farklı olursa olsun özlemimiz hep aynıymış...

Üçüncü YİBO projemiz Nizip YİBO'ydu. Nizip YİBO'da ilköğretimin ilk kademesi olmadığı için etkinliğim yoktu. Sabah ilk tanıştıklarım arasında muhteşem dörtlü diye tabir ettiğim 7G grubu vardı. YİBO'yu tüm kurallarıyla bilen neşeli kızlar. 3 yıllık üniversite hayatımda arkadaşlarımla paylaşmadığım şeyleri bir günlüğüne o grupta paylaştım. Çok cana yakınlardı. Bir sarılınca birdaha birdaha sarılmak istediğim neşeli kızlar. Bir de 7F sınıfından biri vardı. Sabah ilk tanışma faslından sonra kahvaltı yapıldı, sabah sporu yapıldı ve artık herkes sınıfına gidebilmek için sıraya geçerken 7F sınıfındaki kardeşim yanıma yaklaşmış; "Abla kendi YİBO'nu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Bu soruyla dalmış olduğum YİBO'mdan ayrıldım. Daha tanışalı yarım saat olmuş biri benim düşüncelerimi anlıyor, bir gün boyunca neler paylaştığımızı anlatmakla bitiremem galiba...

Muhteşem dörtlü diye tabir ettiğim kızlar, gün içerisinde ara ara karşılaşım konuşabildiğim neşeli kızlar. Çok komiklerdi, gün boyu çok eğlendik, çok güldük. Özellikle birinin çok güzel tiyatro yeteneği vardı, akşam bize yaptığı tiyatrosu çok komikti. Gördüğüm en güçlü ve bana göre en dertsiz tasasız kızlardı. Ben uyduktan sonra gece iki kardeşim çantama mektup bırakmışlar. Bir gün geçirmiştik ama o vakitleri toptasak iki saat etmesi mümkün değildi.

Bir tanesi mektubunda annesinin kanser hastası olduğunu, babasının bir daha evlenmek istediğini, bu yüzden annesinin moralinin çok bozuk olduğunu ve eve gittiğinde annesinin kendisini ve kardeşlerini dövdüğünü anlatıyordu; benden ne yapması gerektiğine dair tavsiye istiyordu. Ve de mektubunda eklemiş “bu okulda geçirdiğim en güzel gün bugündürü abla” diye. Gün boyu zaten hep anlatıyorlardı abla bugün bu okulda geçirdiğimiz en güzel gün diye. Bir de bu kardeşimiz polis olmak istiyordu ve bununla ilgili bir sürü soru sormuş mektubunda. Onun sayesinde bir kez daha anladımki bakmakla görmek; duymakla dinlemek arasındaki derin uçurumu. Ben ona sadece bakmışım gün boyu, görememişim içinde sakladığı o dünyayı.



Nizip YİBO’da öğrenciler hep bize sarılmaya meyilliydi. Bu da kendimizi güvende hissetmek için birine dayanma duygusundan geliyor galiba. Nizip YİBO’yu çok özledim.

Nizip YİBO’da öğrencilerin akademik başarısı çok iyiydi. Gün boyu etüt yapıyorlarmış. Bu etüt saatini koyan hocaların ellerini öpüp baş üstünde taşımak gerek. Çünkü YİBO’daki her çocuk apayrı bir umuttur. Hepsisi o ailenin, o köyün, diğer çocukların da umududur.

Oğuzeli YİBO’da çok fazla içine kapanık öğrenci vardı. Oğuzeli’ne gittiğimizde Perşembe günüydü ve herkeste bir aileye gitme telaşı vardı. Herkeste bir aile özlemi vardı. Sabah ilk karşılaştığım Adil adında 6. Sınıf öğrencisi vardı. Evine gitmek istiyormuş, ağlıyordu. Ablası Berrin ise 7.sınıfta ve Adil’i avutmakla meşgul. Adil ablasına sığınmış. Kimseyle konuşmuyor, konuşmak istemiyor. İçine kapanık öğrencilerle hemen iletişime geçemeyiz. Onları biraz dinleyip bizim için önemli olduklarını hissettirebildiğimiz zaman ancak iletişime geçebiliriz. Adil ile tanışmak istedim. “Merhaba canım ben Elif, biz nereden geliyoruz biliyor musun?” klasik girişi yaptım Adil’inse tek tepkisi var, omuz silmek. Ne kadar ısrar edersem edeyim moralinin niçin bozuk olduğuna dair tek cümle kurmadı. Daha sonra elini tutup gözlerinin içine bakıp aynı soruyu değiştirerek sordum “canım seninle konuşmak istiyorum buna müsaade eder misin? Bu beni çok mutlu edecek ve senin bu halin beni çok üzüyor.” diye kurduğum cümlelerin sonunda onun yüzünde hafif bir gülümseme oldu. Tamam dedim işte şimdi konuşabiliriz. Öyle de oldu, başladık konuşmaya. Ailesini özlediğini ve eve gitmek istediğini anlattı. Hepimizin ailemizi özlediğini ama burada herkesin kardeş olduğunu, ailemize olan özlemimize karşılık ise hepimizin çok çalışıp emeklerimizi boşa

harcamayarak bu özlemin üstesinden gelebileceğimizi anlattım ve de ekledim benim de bir YİBO'lu olduğumu ve kendisiyle aynı duyguları paylaştığımı aktardım. Ertesi gün bana mektubu geldi "Abla bana özlemimi unutturdun, sizi çok seviyoruz." diye.



Gün boyu o beni aramış. Karşılaştığımız anlar da oldu ama o sürede sadece birbirimize gülümseyebildik ancak, daha fazla iletişimimiz olmamıştı. Sabah ağlayan Adil'e yeten beş dakikalık bir vakit aslında tüm YİBO'daki öğrenciler için geçerli. Elimizi tutup gözlerimizin içine bakıp bizi önemseyerek kurmuş olduğunuz bir cümle geleceğimizi etkiliyor. Çünkü bize inanan bir çift gözü mahcup etmek istemeyiz.

Kahramanmaraş Türkoğlu Atatürk YİBO içimde kaldı. Biraz utangaç, biraz çekingen ve çok cana yakın memleketim insanları. İlk ve son saat etkinliğim birinci sınıflaraydı. İlk saatte tanıştık, eğlendik. Oyun oynadık. Bir müddet sonra oyundan sıkıldıklarını söylediler. Resim yapmak istediklerini söylediler ve yine onlardan en büyük hayallerinin resmini çizmelerini istedim. Birbirinden güzel ev, aile tabloları çizdiler... Öğle arası etkinliğinde merdivenlerde zeka oyunları etkinliğini yaparken küçücük bir kız geldi : "abla ilk defa merdivende bizden büyük birisi bizimle oyun oynuyor çok mutluyum" dedi. Mutluluğun küçük ayrıntılarda saklı olduğunu keşfeden minicik yürekler... Son etkinliğimde yine 1A sınıfına etkinliğim vardı. Son saatte kitap dağıtılacağını söylemiştik. Büyük bir sabırsızlıkla kitapları bekliyorlardı. Kitapları alıp hemen gitmek istediklerini söylediler. Özellikle biri ısrarla istedi ve ekledi "abla evim çok uzak hemen gitmem gerek" diye. Evinin ne kadar uzak olduğunu ve biraz daha kalırsan biraz daha vakit geçirebileceğimizi söyledim "Abla evimiz okula çok uzak, yolumun üstünde dere var akşam dereden geçemem beni su alır" dedi. Evinin okula çok uzak olduğunu anlattı ve evine de tek başına gideceğini söylemişti. Akşamın o saatinde, tek başına birinci sınıf bir kız çocuğu... kaldıramayacağı kadar ağır bir yükü vardı...

Türkoğlu'nda çocuklara keşke söz vermemiş olsaydık daha iyi olacaktı... Çocukların sayısı yarıya düşünce Kozan'daki Hocalarımız bir gün sonrası yoğun bir hazırlıkla daveti üzerine gece geç bir zamanda öğretmenlerin ve yöneticilerin büyük ilgisi ile karşılaştık... Kozan YİBO güzel bir kampüs yapılanması içinde kurulmuş... Kozan YİBO'nun biraz daha aşağılarında tüm yatılı öğrencileri erkek olan Ş. Cengiz Eroğlu YİBO'da projeye katıldı... Yoğun bir etkinlik günü yaşadık...

Son gün İmamoğlu YİBO'daydık. Genelde misafir öğrencilerimiz vardı ve çoğunluk gündüzlüydü. Kendi YİBO'mdan hocamla karşılaştım. Benim için en güzel anlardan birisiydi bu.

YİBO'dayken en büyük hayalim ilde derece yapıp okulumun adını duyurmaktı. 8 yılımı geçirdiğim okuluma çok şey borçluydum çünkü. Eğer bugün bir yerlere gelebilmişsem bunu YİBO sayesinde başardım. Eski sisteme göre adı LGS olan sınavda maalesefki okulumun adını duyurabilecek bir şeyler yapamamıştım. Bu yüzden okulumdan ayrılırken en çok ağladığım nedenlerden biri de buydu. Tek amacım vardı, bak ben seni unutmadım unutmam demek.

YİBO'larda hayat çok zor, öğretmen olmak çok zor, yönetici olmak da zor, ama en zoru öğrenci olmak... Tüm katlanılan özlemler, hep gelecek güzel başarılar için, iyi bir insan yetiştirmek için... Çok örnek yaklaşım içerisinde olan öğretmen, onların babası anası gibi davranan yöneticileri görmek ne kadar güzelse de, aksi örnekleri görmek de insanın içini buruyordu.

Bu YİBO'lardan birisindeyiz... YİBO'da ilk etkinliğim yine 1G sınıfındaydı. Sınıfa girdim geneli uslu öğrenciler. Bir tanesi vardı ki insanda sabır diye bir şey bırakmıyordu. Sınıfta sürekli hareket halindeydi. Ya birinin saçını çekiyor, ya sırasını itiyor, dışarı çıkıyor, içeri giriyor... YİBO şartlarında yaptıklarını tahammül eden birilerinin olduğunu açıkçası düşünmüyorum.



Durdurabilmek için onu yardımcım olmasını teklif ettim. Yine de onu durdurabilmem pek mümkün olmadı. Yaptıkları dikkat çekmek için yapılan yaramazlık olarak nitelendirebileceğim şeyler değildi. Yaramazlıkla nitelendirilecek kadar masum şeyler değildi. Sınıftan çok gergin bir şekilde ayrıldım. Arkadaşlarımı da uyardım, Cemil sabırlarını zorlayabileceğini ifade ettim. Son etkinlik saatim yine aynı sınıfa aitti. Oyuncak odasındaydık. Bir ders saati boyunca herkes oyuncaklarla oynadı. Etkinlik saati bittiğinde ben : "Arkadaşlar etkinliğimiz burada sona erdi, gündüzlüler evlerine gidebilir yatılılarda yemek saatine kadar dışarıdaki oyuncaklarıyla oynayabilirler ." dedim. Bu arada da odaya şöyle bir göz atacak olursak her bir oyuncak bir tarafta, yapbozların her bir parçası bir yerde, günün de yorgunluğu üzerime çökmüş olsa gerek, odanın hali gözümü korkutmuştu. Herkes dışarı çıkmaya başladı. Kitabını çantasını alan gitti. Cemil hariç. Acaba bana ne sürprizi var diye düşünmeye başladım. Aa bir de baktım ki o, oyuncakları topluyor. Gözlerime inanamayıp tekrar baktım ve biraz da kuşkuyla izledim, acaba bir haylazlık mı yapacak diye. O ciddi rahat bir şekilde oyuncakları toplayıp

yerlerine yerleştiriyor. Tahammülsüzlüğümden ve bu kadar önyargılı olduğımdan dolayı kendimden utandım. Gidip ona teşekkür ettim. "Ablacığım ben toplarım oyuncakları sen git oyna." dedim. O, oyuncakları toplamamda bana yardım etmek istediğini söyledi, teşekkür etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Her çocuk varolduğunu bir şekilde belirtmek ister. Umarım onun hocaları da onun varlığının farkındadırlar ve umarım bunu sevgiyle yapabiliyorlardır.



O YİBO'daki çocukların anlattıkları bunun fazla mümkün olmadığını gösterse de... Öğle yemeğı sırasında 5.sınıf öğrencilerle konuşuyorum. Bir tanesi başladı anlatmaya. "Abla beş yıldır bu okuldayım, okulu hiç sevmiyorum, keşke köydeki okul bize yakın olsaydı. Orda okurdum, en azından orda dayak yok." dedi. "Canım burada sizi dövüyorlar mı ki" diye sordum. "Hem de odun sopasıyla" diye cevap verdi. İçlerinden biri ; "abla geçen gün hocanın biri elime bir vurdu, bu kadar şişti elim." dedi, ve elinin ne kadar şiştiğini gösterdi. Yine hocalarının öğrencileri sığınakta karanlıkta bırakmakla tehdit ettiğini anlattılar.

O YİBO'daki kızlarla öğle yemeğinde birlikteydik. YİBO'nun katı kuralları vardır. Yemekhaneden asla yiyecek bir şeyler çıkaramazsın, her şey yemekhanede yenilir ve öyle çıkılır. Yemekhaneden dışarıya ekmek meyve türü şeyler çıkaramayız. Onlara yemekhaneden bir şeyler çıkarmalarına müsaade edilip edilmediğini sordum onlar müsaade edilmediğini ama kendilerinin yemeğe gelirken küçük çantalarla geldiklerini ve dışarı çıkarmak istediklerinde çantalarında gizlice çıkardıklarını anlatmışlardı.:)) aklıma kendi YİBO anılarım geldi. Bizde ceket giyerdik bir şeyler çıkarabilmek için. Eğer biri yaz ortasında yemekhaneye ceketle giriyorsa herkes bilirdiki

terlenerek giyilen o ceketin tek ve kutsal bir görevi vardır: ekmeği kaçırmak. Her yemekhanede o ceket giyen kişiyle hemen ekmeği kardeşliği kurulurdu. Lütfen benim ekmeğimi de kaçırmıyın? Dışarda sana da veririm. Ceket giyen kişi eğer yeri varsa başkalarının ekmeğini kaçırmıyordu ama dışarda da komisyonunu alırdı; o da ekmeğin ucunda koparmak!

Bu proje benim için bir geçmişe yolculuk oldu, etkisini sonradan hissettiğim ve kurtulamadığım bir yolculuk. Projeye planda çocuklar için gitmişim ama proje dönüşü her şeyin benim için planlanmış olduğunu düşündüm ve öyleydi de zaten. En ücra noktasına kadar geçmişe yolculuk yapmışım... Kendi şartlarımda bu zamana kadar kendi YİBO'ya gitmek dışında bir şey yapamamışım ve hiçbir şey yapamamanın ezikliği hep içimdeydi.

YİBO'lar için ilk hareketim okulumuzun kulübü olan Güneşin Çocuklarına Yardım Kulübüyle yaptım. İlk defa bir etkinliğe katıldım ve ilk defa farklı bir sıfatla bir şeyler yapmak isteyen biri olarak gittim YİBO'ya. İkinci projemde İlkyar'ın şubat projesiydi. Bana göre YİBO adını duyurmak için ÖSS gibi sınavlarda Türkiye derecesi yapmak, Tübitak ödülü almak... gibi bir başarı göstermek gerekiyordu. Kendi çapımda YİBO'larla ilgili hiçbir şey yapamayacağımı düşünürken sizlerle karşılaştım. Benim İLKİYAR ile tanışmama vesile olan ve ilk etkinliğine katılmamı sağlayan Erkam arkadaşım çok teşekkür ederim.



Her ne kadar kendimi göstereceğim bir başarıya imza atmasam da YİBO'lar için bir şeyler yapma imkanı sunan İLKİYAR'a ve İLKİYAR'ı İLKİYAR yapan herkese çok teşekkür ederim. Yolunuz açık olsun. Benim de İLKİYAR'ımsınız.

Elif Demircik
Marmara Üniversitesi Fen Bilgisi 3
çocuklarımız, kardeşlerimiz, ilk yar'larımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr